

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **R. F.**, insolvenční správce
sídlem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministryně žalovaného ze dne 22. 10. 2021, č. j. MSP-45/2021-ODKA-ROZ/6

takto:

- I. Rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 22. 10. 2021, č. j. MSP-45/2021-ODKA-ROZ/6, a rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2021, č. j. MSP-10/2018-OINS-SRIS/5, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým ministryně spravedlnosti zamítla jeho rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2021, č. j. MSP-10/2018-OINS-SRIS/5. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným, že opakovaně porušil povinnost postupovat při výkonu funkce svědomitě a s odbornou péčí a vykonávat funkci insolvenčního správce osobně nebo prostřednictvím zaměstnanců svých či zaměstnanců dlužníka stanovenou v § 36 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „IZ“), ve znění účinném do 31. 5. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

2. Povinnost měl žalobce porušit tím, že v řízení sp. zn. KSPA 60 INS 12864/2017 za něj dne 11. 10. 2017 vykonávali v provozovně na adrese X., funkci paní S. V. a pan M. Č. (dále jen „kontrola č. 1“), tedy osoby, které jej zastupovaly na základě udělené plné moci, a v řízeních sp. zn. KSPH 60 INS 14562/2017 a sp. zn. MSPH 72 INS 17583/2017 za něj dne 30. 1. 2018 vykonával v provozovně na adrese Z., funkci pan L. K. (dále jen „kontrola č. 2“), který byl zároveň zaměstnancem společnosti Insolvence 2008, a.s., IČO 27759725, tedy třetího subjektu. Současně v době úředních hodin tento zaměstnanec vykonával činnost pro nejméně 26 insolvenčních správců a funkci přinejmenším pro 6 insolvenčních správců, v rámci jejichž řízení měl přístup k dokladům, na jejichž základě byl sestaven seznam přihlášených pohledávek, jakož i k dalším dokumentům.
3. Tím žalobce naplnil dle žalovaného skutkovou podstatu přestupku dle § 36b odst. 1 písm. i) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích (dále jen „ZIS“), a byl mu uložen správní trest napomenutí a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žalobní argumentace

4. Žalobce tvrdí, že obě rozhodnutí stojí na nesprávném právním posouzení skutků, které mu jsou kladeny za vinu, a proto jsou nezákonná. Žaloba obsahuje typově dva druhy námitek, které byly již uplatněny v předchozích řízeních. Jedná se jednak o obecné námitky k naplnění skutkové podstaty přestupku, jednak žalobce namítá vady skutkových zjištění ve vztahu k jednotlivým kontrolám.
5. Žalobce namítá, že IZ ve znění účinném do 31. 5. 2019 neukládá insolvenčnímu správci povinnost vykonávat veškeré činnosti související s jeho funkcí osobně a k takovému závěru nelze dojít žádným z výkladových pravidel. Žalovaný postupoval v rozporu se zásadou *nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*.
6. Žalovaný vykládá § 40 odst. 3 IZ účelově, neboť „soudní a jiná řízení“ vztahuje i na samotné insolvenční řízení, resp. na veškeré činnosti, které insolvenční správce musí v souvislosti s ním zajišťovat, a dovozuje zákaz jiného druhu zastoupení insolvenčního správce než jeho zaměstnancem nebo zaměstnancem dlužníka v těchto řízeních. Takový výklad je v rozporu s judikaturou. Navíc § 40 IZ neupravuje způsob výkonu funkce insolvenčního správce, jak uvádí žalovaný, ale způsob jeho hmotněprávního jednání za dlužníka (odst. 1 a 2) a v odstavci 3 upravuje procesní legitimaci v řízení soudních a jiných. Z tohoto důvodu ustanovení není zcela zjevně aplikovatelné na nyní řešený případ, ve kterém je předmětem otázka zajištění možnosti nahlédnout do seznamu přihlášených pohledávek v insolvenčním řízení v provozovně.
7. Ke kontrole č. 2 a závěrům žalovaného, že žalobcův zaměstnanec nemohl řádně plnit práci na základě dohody o provedení práce, nemohl dodržet svou povinnost mlčenlivosti a ani povinnost nahlásit žalobci případný střet zájmů, žalobce uvádí, že tyto závěry nemají žádnou oporu v provedeném dokazování a jedná se o nepodložené domněnky. Právní úprava výslovně umožňuje souběh hlavního pracovního poměru a další výdělečné činnosti ve stejném oboru. Žalobce ani nemůže zaměstnanci zakázat uzavření jiného pracovního poměru.
8. Žalobcův zaměstnanec ani zmocněné osoby nikdy neměli přístup k podkladům ve všech žalobcem vedených řízeních, vždy jim byly udělovány jednorázové přístupy, které byly omezené jak časově, tak přístupem ke konkrétní složce. Žalobce sám vykonává přímý dohled nad výkonem práce svých zaměstnanců i zmocněných osob a rozhodnutí o povolení

nahlédnout do seznamu a zpřístupnění dokumentů činí vždy osobně přímo on. Zaměstnanci nebo zmocněnci vždy pouze fyzicky zprostředkují samotné nahlížení, jsou bezúhonnými osobami, které byly řádně zaškoleny a kontrolovány, z tohoto důvodu je žalobce přesvědčen, že mu nelze vytýkat jakékoliv pochybení.

9. Žalobce je přesvědčen, že zachování mlčenlivosti není nijak ztíženo vyšším počtem případů, kterých se tato povinnost týká, nadto v jeho případě šlo pouze o 3 případy. Žalobce poukázal na § 45 IZ, z něhož vyplývá, že dopadá na ochranu informací, o kterých zvláštní právní předpis stanovuje povinnost mlčenlivosti. Naopak základní informace týkající se insolvenčního řízení jsou běžně veřejně dostupné, neboť je má insolvenční správce povinnost zveřejňovat. V posuzovaném správním řízení dle žalobce nebylo zjištěno, že by s tímto typem informací vůbec zaměstnanec nebo zmocněné osoby přišli do styku.
10. Navíc nepostačuje skutečnost, že se takovéto informace objeví v jednotlivých insolvenčních řízeních (což se navíc v posuzovaných případech nestalo). Žalobci navíc ani není porušení tohoto ustanovení kladeno za vinu, ale je jeho prostřednictvím dovozováno porušení svědomitého výkonu funkce insolvenčního správce. Ustanovení § 45 je vůči § 36 odst. 1 IZ ve vztahu speciality, přičemž nelze jednání, které by pouze hypoteticky mohlo vést k porušení povinnosti podle speciálního ustanovení, posuzovat jako porušení obecné povinnosti jednat svědomitě. Totéž dle žalobce platí i pro závazek zaměstnance nahlásit žalobci případný střet zájmů. V první řadě by již ze samotné podstaty musel tento zaměstnanec mít alespoň k jednomu z řízení jakýkoli vztah, resp. zájem na jeho výsledku. V takovém případě by pak pochopitelně neměl problém rozpoznat případ, kdy by takový zájem mohl ovlivnit výkon jeho práce pro žalobce.
11. Žalobce též namítá, že se žalovaný dopouští zásahu do jeho práva na svobodné podnikání tím, že dovozuje, že nelze tolerovat nastavení, aby v jednom místě byla pouze formálně zřízena provozovna většího počtu insolvenčních správců. Vyšší počet provozoven jednoho insolvenčního správce nevypovídá nic o kvalitě výkonu funkce konkrétního insolvenčního správce a žalobce je přesvědčen, že bez prokázání konkrétního pochybení nemůže být sankcionován.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Uvedl, že žalobce námitky uplatnil již v předchozím řízení a žádné nové okolnosti, které by mohly změnit právní kvalifikaci jeho skutku, v žalobě nepředestřel. U jednotlivých žalobních námitek odkázal na příslušné body odůvodnění napadeného rozhodnutí.
13. Zopakoval, že žalobcovo jednání naplnilo jak formální, tak materiální znak přestupku podle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS a došlo jím k narušení veřejného zájmu na řádném výkonu činnosti insolvenčních správců projevující se narušením důvěryhodnosti žalobce jako insolvenčního správce. Žalobce totiž nemohl ve vymezených úředních hodinách v provozovně skutečně a řádně vykonávat činnost insolvenčního správce, a tedy plnit povinnost postupovat při výkonu této funkce svědomitě a s odbornou péčí. V provozovnách nevykonával tuto funkci osobně ani prostřednictvím jiné oprávněné osoby, resp. vykonával tuto funkci prostřednictvím svého zaměstnance, který v určitý okamžik vykonával činnost insolvenčního správce pro několik desítek insolvenčních správců najednou. Takové jednání považuje žalovaný za nezákonné, resp. zákon obcházející. Nadto přílohy přihlášek pohledávek nejsou veřejně přístupné v žádném centrálním informačním systému, a je tedy

možné do nich nahlédnout právě jen v sídle či provozovně insolvenčního správce a nejedná se o výlučně veřejné informace, jak tvrdí žalobce.

14. Zároveň dodal, že nerozporuje skutečnost, že by měl insolvenční správce veškeré úkony v insolvenčním řízení vykonávat výhradně osobně, nicméně podle jeho názoru § 40 odst. 3 IZ, již ve znění účinném do 31. 5. 2019, stanovoval, že insolvenční správce má svou funkci, resp. činnost vykonávat tam, kde mu zákon výslovně nepředepisuje vykonávat ji osobně, pouze pomocí osob, prostřednictvím nichž mu to zákon umožňuje, což v projednávaném případě splněno nebylo.

IV. Posouzení věci soudem

15. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť shledal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a trpí nedostatky skutkových zjištění [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.].
17. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
18. Žaloba je důvodná.
19. Soud předestírá, že již rozhodoval o skutkově podobné věci rozsudkem ze dne 25. 1. 2023, č. j. 6 A 53/2021-56, a ze dne 24. 2. 2023, č. j. 17 A 44/2022-54. Napadené rozhodnutí i žalobní argumentace jsou v zásadě totožné s těmi v prvním zmíněném řízení, ve kterém soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost a vady skutkových zjištění.
20. Při posouzení věci vycházel soud zejména z následující právní úpravy.
21. Podle § 36 odst. 1 IZ je insolvenční správce *povinen při výkonu funkce postupovat svědomitě a s odbornou péčí; je povinen vyvinout veškeré úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat, aby věřitelé byli uspokojeni v co nejvyšší míře. Společnému zájmu věřitelů je povinen dát při výkonu funkce přednost před zájmy vlastními i před zájmy jiných osob.*
22. Podle § 40 odst. 3 IZ, ve znění účinném do 31. 5. 2019, *insolvenční správce může pověřit svého zaměstnance i zaměstnance dlužníka, aby za něho jednal v soudních a jiných řízeních; tím není dotčena jeho odpovědnost podle tohoto zákona.*
23. Podle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS se insolvenční správce *dopustí přestupku tím, že při výkonu funkce insolvenčního správce závažným způsobem poruší nebo opakovaně porušuje povinnost stanovenou insolvenčním zákonem.*
24. Žalovaný shledal žalobce vinným z přestupku spočívajícího v opakovaném porušení povinnosti stanovené insolvenčním zákonem, konkrétně povinnosti insolvenčního správce postupovat při výkonu funkce insolvenčního správce svědomitě a s odbornou péčí. Z uvedeného vyplývá, že tomu, aby byl žalobce shledán vinným, nepostačí jediné zjištěné porušení povinnosti žalobcem; v řízení musí být spolehlivě zjištěno porušení povinnosti alespoň dvakrát (opakovaně). Žalobci přitom byly vytčeny právě dva skutky.
25. Soud se nejprve zabýval skutkem zjištěným při kontrole č. 2. Žalovaný žalobci vytkl, že za sebe nechal vykonávat funkci pana L. K., který byl zároveň zaměstnancem společnosti Insolvence 2008, a.s., tedy třetího subjektu, přičemž současně v době úředních hodin tento zaměstnanec vykonával činnost pro nejméně 26 insolvenčních správců a funkci

přínejmenším pro 6 insolvenčních správců, v rámci jejichž řízení měl přístup k dokladům, na jejichž základě byl sestaven seznam přihlášených pohledávek, jakož i k dalším dokumentům.

26. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu vyplývá, že podkladem pro vydání rozhodnutí správních orgánů byl zejména příslušný protokol o kontrole ze dne 13. 3. 2018, č. j. MSP-1/2018-OINS-KRIS/5, dále smlouva o užívání provozovny insolvenčního správce a poskytování souvisejících služeb uzavřená mezi žalobcem a společností Insolvence 2008 dne 26. 6. 2017 a dohody o provedení práce uzavřené jednak mezi žalobcem a jeho zaměstnancem ze dne 23. 1. 2018, jednak mezi dalšími insolvenčními správci a dotčeným zaměstnancem. Z uvedených podkladů žalovaný dovodil, že smlouva mezi žalobcem a jeho zaměstnancem byla pouze formální a neumožňovala řádný výkon činnosti v provozovně.
27. Soud má za to, že závěr správních orgánů, podle kterého je dohoda o provedení práce uzavřená mezi žalobcem a jeho zaměstnancem toliko formální, aniž by došlo k jejímu materiálnímu naplnění, nemá oporu ve shromážděných podkladech a provedeném dokazování. Z napadeného rozhodnutí, stejně jako z prvostupňového rozhodnutí nijak nevyplývá na základě jakých skutečností a důkazů a jakou úvahou správní orgány dospěly k závěru o formálnosti posuzované dohody o provedení práce, respektive skutečnosti, že současný výkon práce pro víc subjektů ve stejném čase a na stejném místě vylučoval bezprostřední a přímé řízení zaměstnance a vykonávání nepřetržitého dohledu nad ním ze strany zaměstnavatele, a tedy řádný výkon insolvenčního správce.
28. Nadto, v dokumentaci založené ve spise sp. zn. MSP-1/2018-OINS-KRIS, konkrétně v úředním záznamu o provedené kontrole ze dne 30. 1. 2018, je na čl. 3 v kolonce „Poznámky kontrolujícího“ zaznamenána výpověď zaměstnance: *„Na této provozovně vykonávám činnost pro tyto insolvenční správce: (...)“*. V protokole o kontrole ze dne 13. 3. 2018 na čl. 43 v bodě 6. Kontrolní zjištění odst. 30 však žalovaný uvádí: *„V průběhu kontroly dále pověřené osoba sdělila, že zároveň v týchž úředních hodinách vykonává činnost pro (...)“*. Kontrolní zjištění uvedené v protokole nemá oporu v úředním záznamu. Konečně, k závěru, že zaměstnanec žalobce současně vykonává práci pro víc subjektů ve stejném čase, by žalovaný mohl dospět ve chvíli, kdy by prováděl ve stejný čas kontrolu jak u žalobce, tak u jiné kontrolované osoby, se kterou měla pověřená osoba (žalobcův zaměstnanec) uzavřený pracovní poměr, to se však v tomto případě nestalo. Dovožovat takové pouze z dalších uzavřených dohod o provedení práce nelze.
29. V obecné rovině soud dodává, že sama skutečnost, že zaměstnanec současně vykonává práci pro více zaměstnavatelů, ve své podstatě nevylučuje možnost bezprostředního a přímého řízení zaměstnance příslušnými zaměstnavateli a vykonávání dohledu nad ním. Otázka, zda výkon práce zaměstnance pro více zaměstnanců vylučuje možnost řízení zaměstnance a vykonávání dohledu, se nutně odvíjí od posouzení zejména následujících otázek: (1) jaké činnosti zaměstnanec na příslušné provozovně obvykle vykonává pro zaměstnavatele, (2) jakým způsobem je zaměstnanci práce zaměstnavatelem přidělována, (3) zda existuje obecný popis postupu zaměstnance od příslušného zaměstnavatele, (4) jakým postupem je výkon přidělené práce příslušným zaměstnavatelem kontrolován a (5) jaké opatření zaměstnavatel přijal za účelem předejití případnému střetu zájmů mezi ostatními zaměstnavateli. Teprve po zodpovězení výše uvedených otázek může být jednoznačně učiněn závěr, zda je zaměstnanec odpovídajícím způsobem řízen a zda je nad ním vykonáván příslušný dohled. V této souvislosti není bez významu, že žalobcův zaměstnanec do protokolu o kontrole

uvedl, že dlužníci navštěvují provozovnu jen v případě, že se zde koná přezkum, jinak dlužníci a věřitelé na provozovnu nechodí (protokol o kontrole ze dne 13. 3. 2018, bod 6. Kontrolní zjištění odst. 5).

30. Soud dále konstatuje, že podkladem k závěru, že žalobcův zaměstnanec nebyl odpovídajícím způsobem řízen a že žalobce nad ním nevykonával dohled, a tedy že nebyl zajištěn řádný výkon insolvenčního správce, nemůže být pouze protokol o kontrole. Z uvedeného protokolu totiž vyplývá, že žalobcův zaměstnanec byl v době kontroly přítomný na příslušné provozovně a poté, kdy kontrolní orgán vznesl svůj požadavek na nahlédnutí do podkladů pro insolvenční řízení vedených v elektronické podobě, zaměstnanec odpovídajícím způsobem konal a kontrolnímu orgánu umožnil nahlédnout do příslušných podkladů. Konkrétně zaměstnanec kontaktoval žalobce s dotazem, zda mohou být dokumenty kontrolnímu orgánu zpřístupněny, a poté kdy žalobce telefonicky souhlasil s nahlédnutím do příslušných podkladů a sdělil zaměstnanci jednorázové přístupové údaje, umožnil tento zaměstnanec kontrolnímu orgánu do podkladů nahlédnout. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalobcův zaměstnanec konal na základě žalobcových pokynů, respektive pod jeho dohledem. V této části tak protokol o kontrole neskytá žádný podklad pro výše uvedený závěr správních orgánů.
31. Soud tedy uzavírá, že závěr žalovaného o tom, že žalobce se vytčeným jednáním dopustil porušení povinnosti postupovat při výkonu funkce svědomitě a s odbornou péčí a vykonávat funkci insolvenčního správce osobně nebo prostřednictvím zaměstnanců svých či zaměstnanců dlužníka, nemá oporu v obsahu správního spisu a není přezkoumatelný.
32. Uvedený závěr již sám o sobě postačuje ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný potrestal žalobce za opakované porušování povinnosti stanovené insolvenčním zákonem, a k naplnění skutkové podstaty je tedy třeba, aby bylo prokázáno porušení obou vytčených skutků. V opačném případě by zjištěný skutkový stav nesvědčil o opakování závadového jednání.
33. Soud se přesto zabýval i skutkem zjištěným při kontrole č. 1. Ve výroku napadeného rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že se žalobce nechal zastupovat paní S. V. na základě udělené plné moci. Takový závěr však nemá oporu ve spisovém materiálu. Ve správním spisu není založena plná moc udělená žalobcem paní S. V. a z žádného dokumentu, vyjádření paní V. nebo tvrzení žalobce nelze dovodit, že by taková plná moc vůbec kdy byla udělena.
34. Ve výroku správního rozhodnutí musí být skutek vymezen dostatečně přesně. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53). V posuzovaném případě žalovaný těmito zásadám nedostál, neboť jeho závěry o spáchaném skutku nemají oporu v provedeném dokazování.
35. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že jsou rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelná, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky z úřední povinnosti. Zbývajících žalobními námitkami se soud nezabýval, neboť by tak činil předčasně.

V. Závěr a náklady řízení

36. Soud tedy žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. proto, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, a dále proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. S ohledem na to, že těmito vadami trpí již prvostupňové rozhodnutí, zvolil soud hospodárnější postup a podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i prvostupňové rozhodnutí.
37. Dle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud zároveň vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm jsou správní orgány vázány právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
38. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobci, který byl ve věci plně úspěšný, přiznal právo na jejich náhradu.
39. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Žalobce žádné náklady nevyúčtoval a paušální náhrada nezastoupenému účastníkovi dle § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, se na správní soudnictví nevztahuje (srov. rozsudek NSS z 25. 8. 2015, čj. 6 As 135/2015-79, č. 3344/2016 Sb. NSS).
40. Lhůta k platbě náhrady nákladů řízení je stanovena podle § 160 odst. 1 v části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. května 2023

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu